

[Sønderby]

med, at ude i venstres kommuner er man opmærksom på de ting, man har taget fat på de ting, og man prioriterer miljøet meget højt.

Jeg kan med det samme svare fru Margrete Auken, der siger, at det, der er sket i Rødning, kun er, at man har overholdt loven. Ja men man fik tingene på plads i Rødning ved at snakke om det. Ja men vi opfylder da alle loven.

Fru Margrete Auken var meget imponeret over den måde, man gjorde det på, og det, jeg sagde, var, at det var imponerende, at man ikke ved at lave konfrontationer, men ved at sætte sig ned og snakke om problemerne for mange år siden tog fat på nogle ting, som måske er blevet startet senere andre steder.

Jeg vil stadig væk fremhæve, at vi skal prøve at klare det til fordel for miljøet, men i samarbejde. Man kan ikke bare, som det blev sagt i Rødning, sende en miljøkonsulent ud og sige: se så at få de ting på plads! Det, man gjorde i Rødning, var, at man tog en snak om det, og så kunne alle egentlig forstå det.

Det kan da godt være, at venstre for nogle år siden har sagt noget, og det kan da godt være, at fru Margrete Auken kan finde nogle udtalelser af mig, da jeg kom i folketinget, men jeg erkender da også, at miljøet trænger til, at vi tager fat og løser de problemer. Jeg synes tværtimod, at fru Margrete Auken skulle glæde sig over det, hvis jeg er blevet mere modtagelig for argumenter.

Fru Dorte Bennedsen siger, at venstre er blevet trukket til trug. Nu ved jeg ikke, om fru Dorte Bennedsen nogen sinde har set et trug, men vi andre har da set et. Der kan være nogle ting, der er fristende i et trug, og det er også fristende for os at gå til trug og være med til at løse nogle af de miljøproblemer, som alle presser på for at få løst. Det vil vi også være med til. Det synes jeg ikke at man skal bebrejde os at vi har gjort. Tværtimod skulle man rose os og lade være med at skose os for, at vi var med til at løse nitratproblemet, og det var såmænd blevet løst, uanset om man havde fået denne forespørgsel eller ej, for man var klar over problemet.

Man fokuserer på nogle forkerte ting; det er det, landbrugsministeren har sagt. Man fokuserer på kunstgødning i stedet for på

naturgødning. Landbrugsministeren erkendte problemerne, nu skal han nok forsvare sig selv, men problemerne er erkendt, og vi vil i gang med at løse dem.

Leif Hermann (SF):

Sådan som debatten er forløbet indtil nu, er det i grunden meget lidt, man ikke kan skrive under på. Det, miljøministeren kom frem med, var noget, man dårligt kan være bekendt at gå imod.

Hr. Sønderbys, synes jeg, betagende oplæsning af venstres forskellige programmer kan man heller ikke være bekendt at gå imod. Vi vil vel alle have grønne skove, rene vandløb, sund mad; vi kan fortsætte i al evighed. Disse selvbekræftende sentenser spiller ikke så forfærdelig stor en rolle i miljøpolitikken, bortset fra at det måske kan udgøre et eller andet rimeligt propaganda-grundlag.

Det afgørende må være: hvad er det for en politisk prioritering? Hvad er det for nogle markeringer? Hvad er det for en offervilje, man lægger bag alle de kønne ord? Det afgørende må være – for at bruge et christiansborgsk udtryk: hvordan ser den konkrete udmøntning ud? Det har vi ikke fået så forfærdelig meget at vide om. Vi har ikke fået så forfærdelig meget at vide af miljøministeren om, hvad det er for nogle grundlæggende principper, der styrer regeringens miljøpolitik. Det er muligt, at vi kan komme ind på det senere i dag.

Der er mange enkeltbemærkninger i det, miljøministeren sagde, som jeg kunne have lyst til at kommentere, men så får jeg næppe sagt alle de geniale ting, som jeg har skrevet ned at jeg skal sige på socialistisk folkepartis vegne. Jeg håber derfor, der bliver en anden omgang, hvor vi kan komme med nogle bemærkninger til miljøministeren.

Debatten her er den første økonomi- og miljødebat, vi har i dag. Vi har også en anden debat, nemlig den, der drejer sig om afvejningsprincippet i miljøbeskyttelsesloven, den debat, der kommer til at dreje sig om, hvordan problemparret økonomi og miljø konkret har fungeret i miljøbeskyttelseslovgivningen, og hvordan nogle af os forestiller os at det i det mindste kan synliggøres.

Det, vi indledningsvis kan fastslå, er, at miljøpolitikken altid, som i øvrigt alle andre